

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości Fabryki "K." Spółki Akcyjnej w K.
w upadłości likwidacyjnej
przeciwko "K.-D." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
o ustalenie bezskuteczności umowy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 marca 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 8 lutego 2012 r.,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 3.617
(trzy tysiące sześćset siedemnaście) zł tytułem zwrotu
kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

Uzasadnienie

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powód Syndyk Masy Upadłości Fabryki „K.” S.A. w K. w upadłości likwidacyjnej w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 8 lutego 2012 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz aby istniała potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości. Kwestie podniesione przez powoda w ramach sformułowanych w skardze kasacyjnej zagadnień prawnych względnie uzasadnione potrzebą wykładni przepisów prawa, budzących - w ocenie skarżącego - poważne wątpliwości były już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego. W szczególności w stosunku do relacji pomiędzy powództwem o ustalenie bezskuteczności czynności prawnej a powództwem z art. 134 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze (obecnie tekst jedn. Dz.U. z 2012 r., poz. 1112 ze zm., dalej: „u.p.n.”) Sąd Najwyższy odniósł się w orzeczeniach: z dnia 16 kwietnia 2010 r., IV CSK 453/09, Lex nr 578163, IV CSK 424/09, Lex nr 602729, z dnia 8 stycznia 2010 r., IV CSK 298/09, OSNC-ZD 2010, nr 3, poz. 88). Wprawdzie wskazane orzeczenia dotyczą bezskuteczności czynności prawnej na podstawie art. 128 u.p.n., jednakże w przepisie tym przewidziana jest taka sama sankcja – bezskuteczności czynności prawnej z mocy

prawa – jak w art. 127 u.p.n., powołanym w zarzutach skargi kasacyjnej. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się przy tym jednolicie, że żądanie ustalenia bezskuteczności czynności prawnej, przewidzianej w przepisach u.p.n., wymaga wykazania interesu prawnego w rozumieniu art. 189 k.p.c. Jest on, co do zasady, wyłączony jeżeli możliwe jest dochodzenie roszczenia na podstawie art. 134 u.p.n. Natomiast odnośnie do zagadnienia, czy art. 134 ust. 1 u.p.n. znajduje zastosowanie także do czynności prawnej mającej za przedmiotem zbycie udziałów w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 października 2007 r., IV CSK 184/07 (OSNC 2008, nr 12, poz. 142). W świetle wypowiedzi orzecznictwa oraz doktryny prawa nie budzi wątpliwości, że sankcja bezskuteczności czynności prawnej w odróżnieniu od sankcji bezwzględnej nieważności czynności prawnej ma ograniczony charakter i z tej przyczyny nie można się na nią powoływać w odniesieniu do wszystkich uczestników obrotu i zwalczać wszystkich konsekwencji prawnych powstałych w następstwie późniejszych zdarzeń prawnych zaistniałych już po dokonaniu czynności prawnej dotkniętej sankcją z art. 127 u.p.n.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz przepisów rozporządzenia § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 7 i § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).